

Gayyur ve Fedakâr Kardeşim Orhan Bey

26 Mart 1986 tarihli mektubunuzu almak şerefine nail oldum. Elminnetülillah tekrar be tekrar okudular, dinledim. Hizmet-i Kuraniyeye ait gayret ve himmetlerinizden kalben mahzuz, vicdanen mesrur oldum. O gibi diyarlarda aşk ve şevk ile derûhte ettiğiniz bu kudsi hizmet sizler için bir fevz-i azimdir. Cenab-ı Hak himmetinizi âlî, iştiyakınızı ziyade etsin.

Aziz Efendim...

Vazifeniz kudsîdir, ulvîdir, küllidir. Anladığıma göre bu asrın hidayet ve saâdeti, sulh ve selameti galiben bu Risale-i Nur'un hizmetine bina edilmiştir. Evet insan, ruhunun saffetini, kalbinin kuvvetini, vicdanının zıyasını, fikrinin derinliğini, aklının nurunu, hissiyatının ulviyetini büznillahiteala bu kudsî hizmette bulacaktır. Binaenaleyh bu hizmet bütün beşeriyet için bir bârika-i saâdetdir, bir nesim-i necattır denilse sezadır, becâdır.

Seyyiata müstağrak bu fakir ve hakirinizin hal-ü ahvalinden soruyorsunuz; günahların tesiriyle müteessir ve muzdarip olup nefsinin ıslah ve terbiyesine çalışmaktadır. İnşaallah dualarınızın bereketiyle bunda muvaffak olursa bir derece bahtiyar sayılır. Evet bir derece dedik, çünkü endişe-i akıbetten gelen ızdırap insanı bir ağlatırdı. Bazan yerden bir saman çöpü alır, "Keşke şöyle bir çöp olsaydım" derdi.

Ağabeylerin hâl ve ahvalinden suâl ediyorsunuz; hamd olsun iyidirler. Pür şevk ve sürura müstağraktırlar.

Merhametlidirler, şefkatlidirler...

Hizmetin inkişaf ve neşvünemasında bütün ruh-u canlarıyla gayrettedirler. Bizleri birer yâr-ı vefâdar gibi meveddet ve muhabbetle mütelezziz ve neşedar ediyorlar.

Ruhları ulvî, gönülleri mütevazidir...

Samimidirler, saygılıdır...

Feragat sahibidirler, fedakârdırlar...

**"O erler ki gönül fezasındalar,
Toprakta sürünme ezasındalar."**

mısralarını şair sanki bunlar için demiş. Evet, onlar, arş-ı marifete yükselmek istidadında olanların ayakları altına omuzlarını vermektedirler. Bütün müminleri uhuvvet ve muhabbetle kucaklamaktadırlar. Sönmez birer meşale gibi etraflarını tenvir eder, ziyalandırırlar. Kalplere sürur, ruhlara inşirah verirler. Üstadımızın hizmetinde buldukları o çetin dönemde zaruret ve meşakkatin en sakil yükleri altında kaldıkları halde davalarından zerre kadar taviz vermemişlerdir. Büznillah halen de öyledirler. Lisan-ı halleriyle sanki **“Bir elime Güneşi, bir elime Ay’ı verseniz, yine bu davadan vaz geçmeyeceğim.”** diyorlar.

Doğrusu onlarda öyle yüksek meziyet ve âli seciyeler vardır ki, şayet o seciyeler tecessüm etseler her biri ayrı ayrı birer kudsi melek olurlar.

Ağabeyler ve kardeşler hakkında ortaya atılan iddia ve ithamlara gelince; bilmem ki ne diyeyim. Miyar ve mizanınız kalp ve vicdanınız olsun.

Malumunuzdur ki, hadise ve hakikatları idrak ve ifhamda insan aklı çok zaman aciz kalıyor, temyiz ve tefrik etmede, hüküm vermede yanılıyor, zulme düşebiliyor. Bu hikmete binaen Cenab-ı Hak, ruh ve kalbimizin merkezinde vicdan denilen bir nur-u basiret ve kuvve-i mümeyyize koymuştur. Ta ki akim aciz kaldığı hususlarda hayrı şerden, menfaati zarardan, hakkı bâtıdan temyiz ve tefrik edebilsin ve insan haksızlığa, zulme düşmekten kurtulsun. Peygamberimiz (sav.)

“Hüküm nasıl verilirse verilsin, siz yine kalbinize, vicdanınıza, nefsinize müracaat edin.”

buyurmakla bu hakikata remz etmiştir.

Bu hakikate binaen bizler, hadiseleri değerlendirirken vicdanımızın sesine daima kulak vermek ve kendimizi onun murakabesinde tutmak mecburiyetindeyiz. Evet vicdanın, insaf ve merhametin şanı, kardeşlerin hakk-ı hayatına şeref ve haysiyetine riayet etmektir.

Kastamonu Lahikası’nda geçen:

“Bu günlerde hatırıma geldi ki, 'Hayat-ı içtimaiyeye giren hangi şeye temas etse ekseriyetle günahlara maruz kalıyor. Her cihetle günahlar serbestçe insanı sarıyorlar. Bu kadar günahlara karşı insanın hususi ibadeti, takvası nasıl mukabele edebilir?' diye me’yusane düşündüm.”

ifadeleriyle Üstadımızın ne kastettiğini soruyorsunuz. Hemen belirtelim ki, zaruretlerin icabı hepimiz hayat-ı içtimaiyenin içindeyiz. *Memuru, esnafı, doktoru, hastası, hocası, talebesi, imamı, cemaatı, şehirlisi, köylüsü* ve hakeza hepimiz hayat-ı içtimaiyenin içindeyiz. Zalim ve gaddar medeniyetin açtığı gediklerden günahların çığ gibi hücumunu da görüyoruz. O sefahat rüzgârlarının, dalalet fırtınalarının kat kat çelik istihkâmları delip geçen radyosyonun şuaları misüllü hayat-ı içtimaiyeye nüfuz ile kalplerde, ruhlarda, vicdanlarda, iffetlerde tedavisi çok müşkül derin cerihalar, rahneler açtığını müşahade ediyoruz.

Bu zamanın Hekim-i Lokman'ı olan Üstadımız mezkûr ifadeleriyle bir durum değerlendirmesi, bir hal tasviri yapmıştır. Malumunuz olduğu üzere söz konusu mektubun devamında da şöyle buyurmaktadır:

“Hayat-ı içtimaiyedeki Risale-i Nur talebelerinin vaziyetlerini tahattur ettim. Risale-i Nur şakirtleri hakkında necatlarına ve ehl-i saâdet olduklarına dair kuvvetli işaret-i Kur’aniyeyi ve beşaret-i Aleviyeyi ve Gavsıyeyi düşündüm. Kalben dedim ki: ‘Her biri bin yerden gelen günahlara karşı bir dil ile nasıl mukabele eder, galebe eder, necat bulur?’ diye mütehayyir kaldım. Bu tahayyürüme mukabil ihtar edildi ki:

‘Risale-i Nur’un hakiki ve sadık şakirtlerinin mabeyinlerindeki düstur-u esasiye olan iştirak-ı a’mal-ı uhreviye kanunu ile ve samimi ve halis tesanüd sırrıyla her bir halis hakiki şakirt bir dil ile değil belki kardeşleri adedince diller ile ibadet edip istiğfar eder, Risale-i Nur dairesinde sadakat ve hizmet ve takva ve içtinab-ı kebair derecesiyle o ulvi ve külli ubudiyete sahip olur. Elbette bu büyük kazancı kaçırmamak için takvada, ihlâsda, sadakatta çalışmak gerektir. Bin taraftan hücum eden günahlara binler dil ile mukabele eder. Bazı melâikenin kırk bin dil ile zikrettikleri gibi, halis, hakiki, muttaki bir şakirt dahi kırk bin kardeşinin dilleri ile ibadet eder, necata müstahak ve inşaallah ehl-i saâdet olur.’”

Görüldüğü gibi Üstadımız hayat-ı içtimaiyeden çekilmeyi değil, hücum eden binler günahlara karşı takva, ihlâs ve sadakat ile Nur’a çalışması gerektiğini ve ancak bu takdirde iştirak-ı amal-i uhreviyeden alınacak feyz ve kuvvetle, hücum eden bütün bu günahlara mukabele edebileceğini ifade buyuruyor. Üstadımız, Eşref Ediple mülakatında da bu dehşetli durumu,

“Karşımda müthiş bir yangın var,..” şeklinde dile getiriyor ve devamında, **“...o yangını söndürmeye, imanımı kurtarmaya koşuyorum...”** demekle de Nur talebelerinin bu yangın karşısında takınmaları gereken tavrı açıkça ortaya koyuyor.

İkinci sualinize gelince, “Ağabeyler arasındaki meşrep farklılığından” kastedilen mânânın fikri farklılık olmayacağı bedihi bir hakikattir. Fakat herkesin fitratı bir olmaz. Lihikmetin yaratılıştan bir takım mizaç farklılıkları mevcuttur. İşte bu fitri halden meşrep farklılıkları ortaya çıkmaktadır. Fitrat farklılıkları neticesi ortaya çıkan nazlanmalara gelince; bu yaranın tedavisi için başta İhlâs Risaleleri, Uhuvvet Risalesi, Hizmet Rehberi ve Üstadımızın hayat-ı içtimaiyeye dair yazdığı mektuplarını mabeynimizde çok okumak, düşünmek ve tefekkür etmek Nur’un ahlakıyla tahalluk etmek ve onu kendimize mizaç etmek mecburiyetindeyiz. Bunları daha önce gönderdiğimiz “Müsbet Hareket” mektubunda tafsilatıyla izah etmiştik. Sualinizin mufassal cevabını onda bulabilirsiniz.

Ayrıca bilvesile Ramazan-ı şerifinizi, seksen küsur sene ibadete denk olan Leyle-i Kadrinizi ve mağfiretimize medar olan İd-i şerifinizi tebrik ederim.

Pür şevk, hamiyetli ve vefakâr kardeşim;

Bilmem ne hikmettir; insan sevinç duyduğu herhangi bir şeyi bir dostuna, dostlarına hatta elinden gelse bütün âleme duyurmak için daima bir vesileyi muntazırdır. Bu bakımdan sizin mektubunuza cevapla birlikte İstanbul’daki intibalarımı da yazmak istiyorum.

Ramazandan evvel İstanbul’a gitmiştik. Her nasılsa İstanbul bu defa bana bir başka göründü. Dünyada ne kadar sürur ve saâdet var ise cümlesi sanki İstanbul’un afakında, zemininde, çiçeğinde, çimeninde, selvisinde, çınarında mabedinde, makberinde, dağında, bayırında, denizinde, karasında, camiinde, minaresinde, mihrabında, minberinde toplanmıştı. Onları Fatih’in ruhunu, davasını, gayesini ihya edecek Nesl-i Cedidin gelmesinden aldıkları süruru paylaşıyorlar gibi gördüm ve hissettim.

İstanbul zaten güzeldir ve zatında şirindir. Çünkü sun-u İlahi ile takarrür etmiş bir zevk-i bediînin kaynağıdır. Onun -mesela Boğaziçi ve Çamlıca gibi- bir manzarası bile kalpleri hassas, hissiyatları ulvi olan edipleri ve şairleri ömürleri boyunca kendine meftun etmiş, onları düşündürmüş, konuşturmuş, yazdırmıştır. Her an başka letâfet kesbeden esrarlı renklerinin ihtişam dolu zenginliği ise, mahir ressamı bile taklitte âciz bırakmıştır. Yok ya; şayet olsa, onda kusur arayan münekkid gözler yorulur fakat hiç bir fütur bulamaz.

Evet, Feyyaz-ı Kudret o beldeye, manzarası ehl-i temâşâ ve tefekkürü meftun edecek, tabii, tarihi/manevi ve mimari öyle harikulâde şeyler hediye ve behiye etmiştir ki, onları tâdat ve tasvir etmenin nihayeti gelmez. O’nun letâfeti bediîyesi ona cihân içinde bir cihân değeri kadar baha kazandırmıştır.

Bu değerler bir gerçek olmakla beraber İstanbul’un esas güzelliği kendisine o güzellikleri veren Cenab-ı Hakkın nam-ı Celilini asırlar boyunca kâinata bihakkın ilan eden maddi ve manevi kahramanlara sadef olması cihetidir.

Evet, İstanbul esas itibariyle güzel bir sedef idi. Lakin incisizdi. Güzel bir ceset idi, fakat ruhsuzdu. Feth-i Mübinle ruhuna, canına, incisine kavuştu. Cihânbaşa bir değerden, cennetâsâ bir kıymete yükseldi. Bu onun hakkıydı. Zira Rahmetenlilalemin olan peygamberimizin (s.a.v.) irfan ve hidayet meselesinin kıtalara intikaline vesile oldu ve olmaktadır da... Bu noktalardan Kur'an'ın iltifatını, Peygamberimizin (s.a.v.) senasını kazandı.

Bununla beraber İstanbul bu ruhtan az çok uzaklaşmakla senelerdir mahzun idi, mükedder idi... Fakat bu gidişimde ehl-i hizmetin himmet ve gayreti neticesi İstanbul'u mutlak bir şevk içerisinde gördüm. Sanki bir menzil-i mukaddesten esen yeller o Belde-i Tayyibeyi mükedder eden kirli havaları yavaş yavaş tasfiye ediyor, diye iz'an ettim.

Şimdi artık İstanbul neşeli ve sevimli idi. Benim de şevkimi tezyid, zevkimi taltif ediyordu. Hakikaten o günden itibaren ruhumun mizacında bir tazelenmek neşesini buldum. İstanbul şimdi apayrı bir iklim içerisine girmişti. Nesimin lâtif lâtif esmeleri gönülleri tazelandirerek engin engin dalgalandırıyor. Mevsim de cennetuba bir bahar idi. Hareketler bereketli idi. Ufuklar geniş ve revnakdar, etraf mütebessim ve neşeli idi. Asuman oldukça rûşen, zemin ise münbit idi. Rahmet bulutları neşe ve sürurundan aheste aheste gözyaşlarını; zevk ve safayı fazilette, huzur ve sükunu ebedi saâdette arayan bahtiyar gençlerin gönüllerine serpiyordu.

Artık hayaller, umutlar hakikate inkılâp ediyor, ezeli bir neşve, süfli arzulardan kaynaklanan muvakkat neşeye galebe çalıyor. Fecr-i cedidin engin ve rengin şafakları, yerini hayat-ı sermediyeyi ihya edecek o haşmetli güneşe bırakıyor.

Fecr-i sadığın başladığı dünden, kemale erdiği bugüne fevc fevc nesl-i cedid geliyor. O nesl-i cedid ki; mukaddesatına, tarihine, vatan, millet ve devletine bağlı şuurlu ve keskin nazarlı, hasılı "Zifiri karanlıkta ak sütün içinde akıllı fark edebilecek..." bir gençlik, bir nesil...

Elhamdülillah bahtiyarız, mesuduz. Hamd olsun o Nur-u Feyyaz'a ki bu şems-i saâdeti bizlere gösterdi.

Hülâsa-i kelâm, sizin de içinde bulunduğunuz bütün nesl-i cedidi; **'Sin'**inde, binler saâdet ve selâmet, **'Lâm'**ında nihayetsiz bir izzet ve letâfet, **'Mim'**inde, ise samimane muhabbet ve meveddeti ihtiva eden Allah'ın **selâmiyla** selâmlayıp Hafız-ı Zülcelâl'e emanet ediyorum...

29 Mayıs 1986
Mehmed Kırkinci